

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Br.) Vitt.
Lv.

Astolf.

pseudonym för
O. J. V. Agner

Blommor

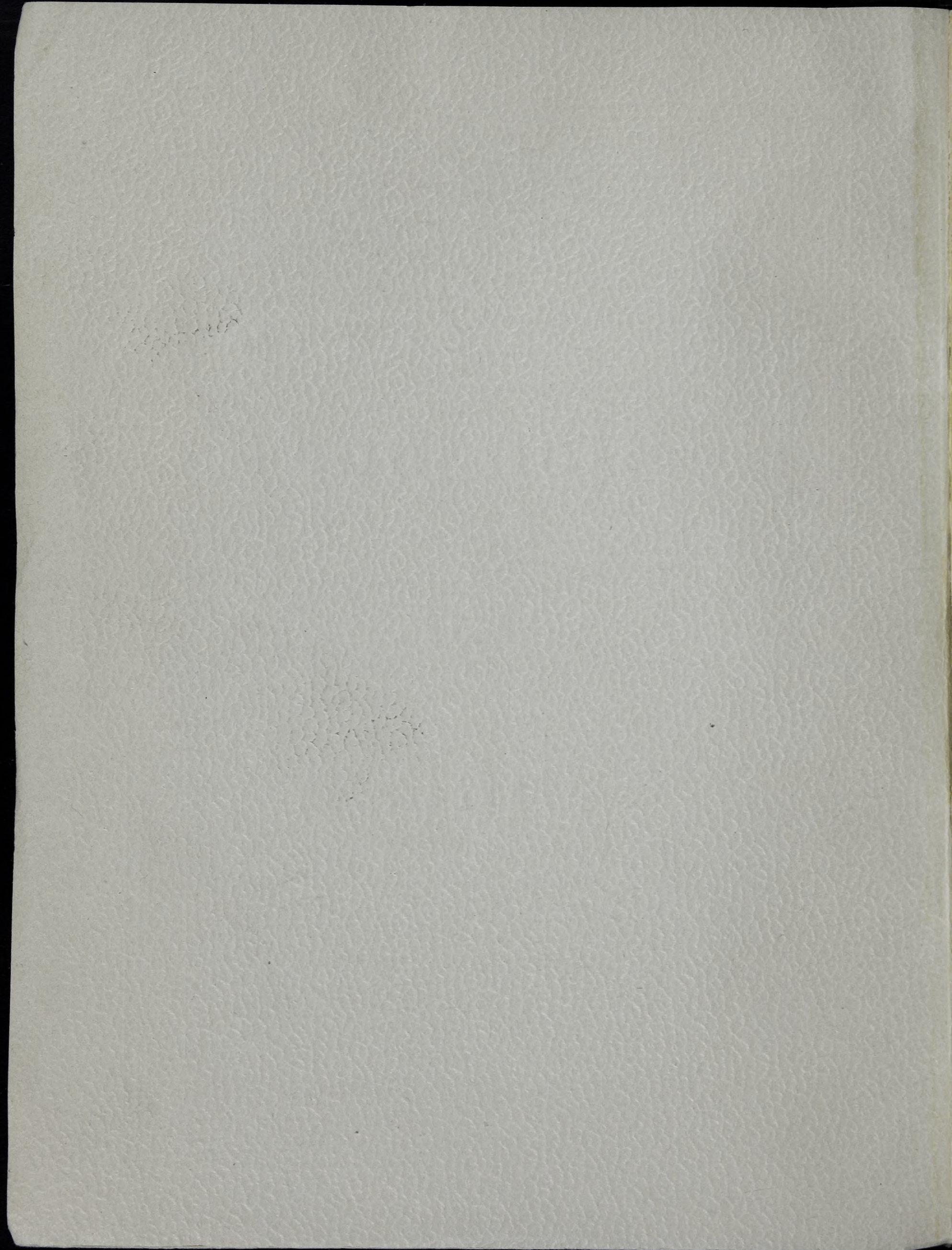
och

Blad.

UNIVERSITETS
BIBLIOTEKET
LUND.

1897.

Waxjö 1897. Oscar Lindströms tr.

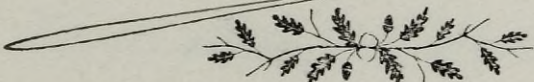
Blommor

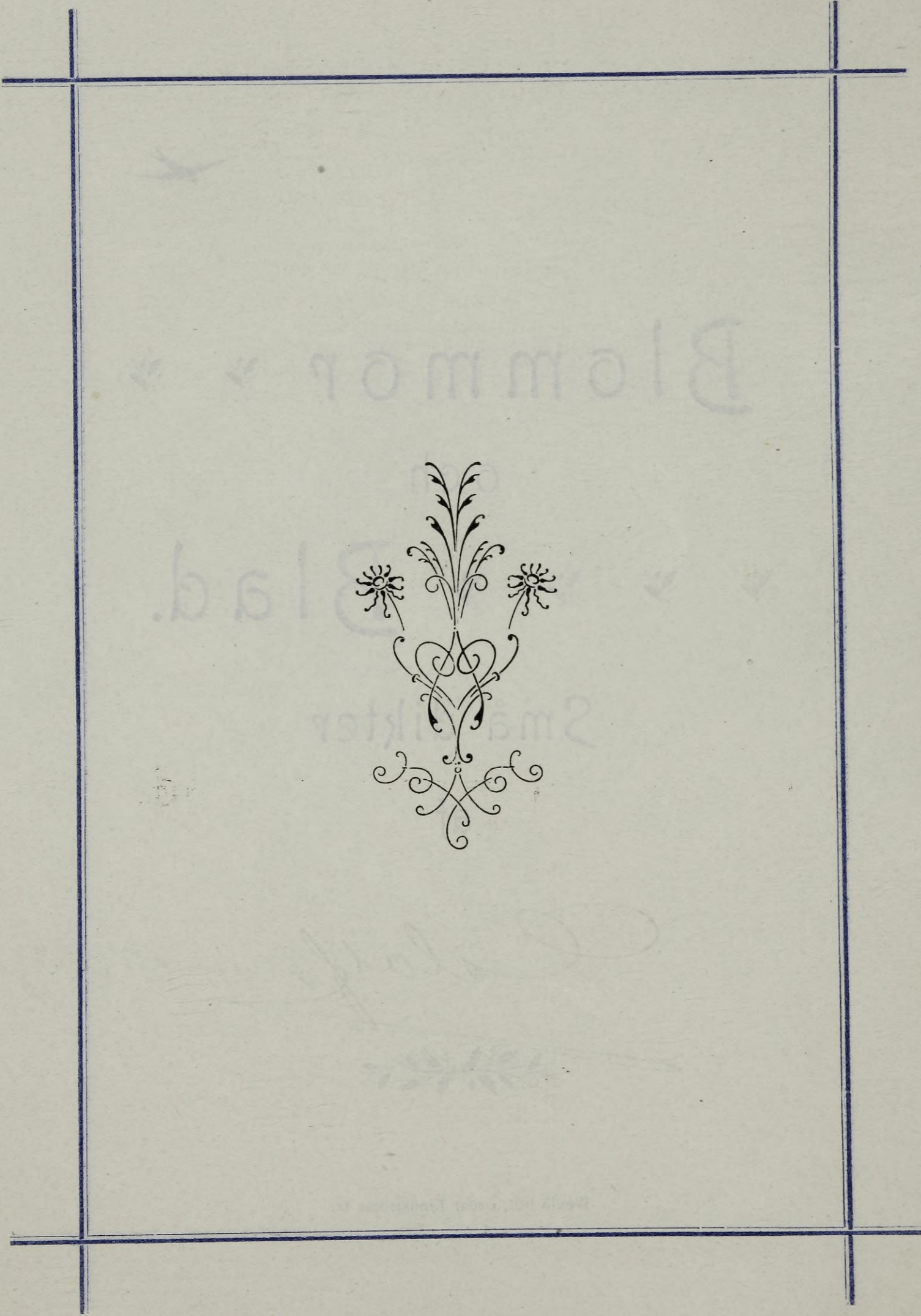
och

    Blad.

Små dikter

af

Oscar pseud. *E. J. V. Agner*

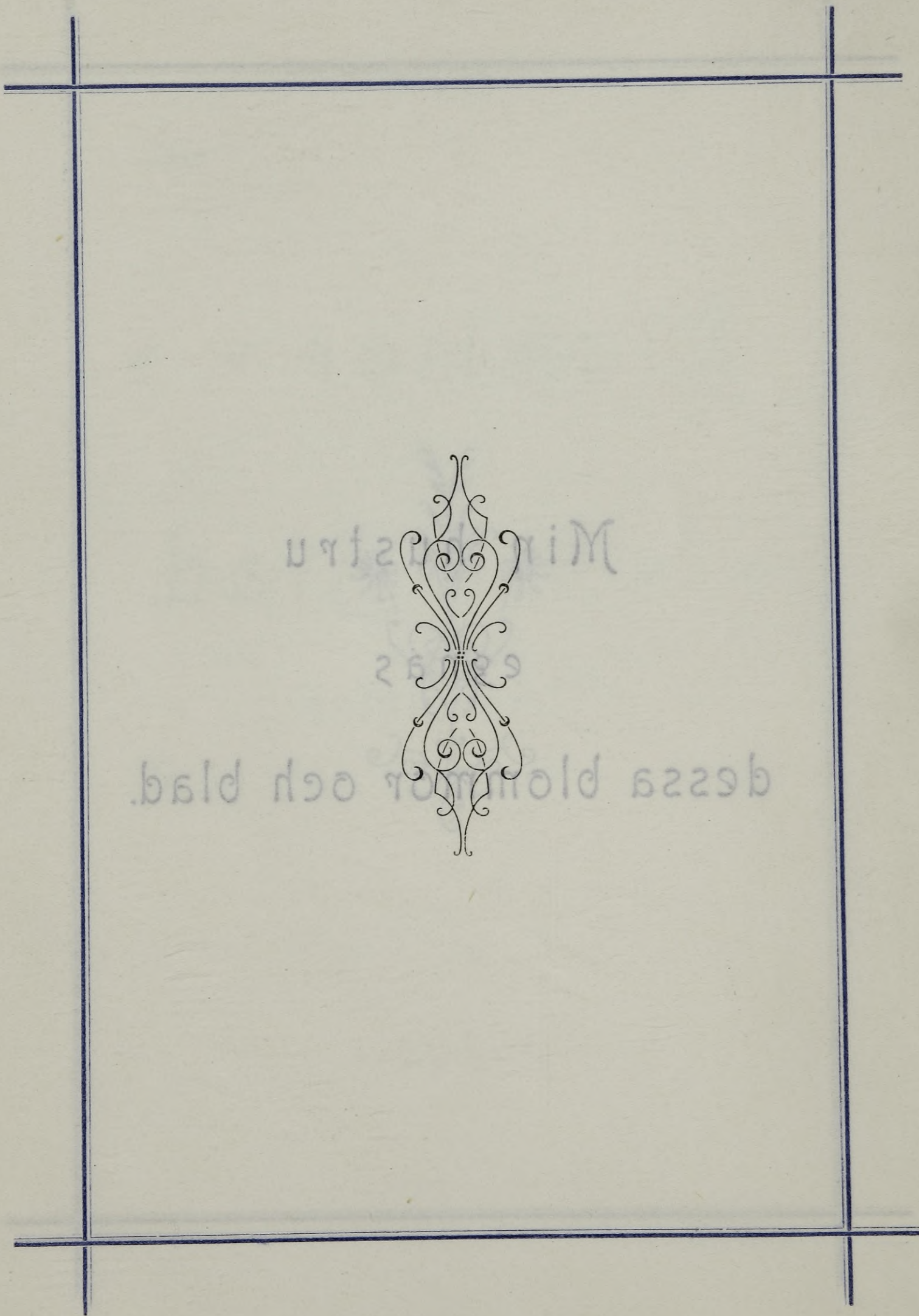

Hvad skall jag gifva?

Min hustru

egnäs

dessa blommor och blad.

Hvad skall jag gifva?

Solen gifver ljus,

Molnet svalkande regn,

Jorden gifver frukter,

Källan perlor att dricka.

Hvad skall jag gifva?

Trädet gifver skugga,

Foglen härliga sånger,

Gräset rolig hvila,

Blomstret väldoft och fägnad.

Hvad skall jag gifva?

Rik man gifver guldmünt,

Fattig sista skärfven,

Ögat tacksam tår,

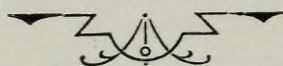
Hjertat gifver kärlek.

Hvad skall jag gifva?

Mig ej höfves fråga,

När jag ett hjerta eger:

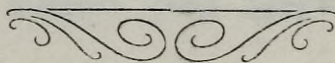
Hvad skall jag gifva?

30 Okt. 1889.

Ack, lifvet är en saga blott!

Ack, lifvet är en saga blott
om strid och frid, om ondt och godt!
O menniska, med kraft och mod
försök din saga göra god!

1 Nov. 1889.

Hvita Neckros!

Hvita neckros, stolta, sköna,

gungande på insjövåg!

Mellan höga vassen gröna

första gången jag dig såg.

Jag var då en liten gosse,
som mot tistlar förde krig
båd' på äng och fält och mosse,
och det kriget glädde mig.

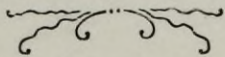
Strama tistlar måste falla
uti ystra stridens dust.
Vild, jag nederslog dem alla,
och jag stred med lif och lust.

Så en dag i heta striden
jag till insjön kommen var,
då mig mötte, klädd i siden,
liten flicka, o så rar!

Hon sin blyga önskan sade
att få ega neckens ros.
Inom en minut hon hade
den — men flydde strax sin kos.

Ej ett ord till tack hon skänkte
för den tjänst, jag hade gjort. —
Ofta jag på henne tänkte
under år, som flydde fort.

Stolta neckros! Se'n den dagen
har du varit i min håg.
Djupt jag är i dig betagen,
der du gungar på din våg.

3 Augusti 1889.

Till henne!

Hvem är du lik, jag ofta frågat,
då hjertat klappat varmt uti mitt bröst,
då dina kyssar sällhetsmåttet rågat,
och då jag lyssnat till din ljufva röst?

Hvem är du lik, när rodnad'n målar
små skära rosor på din hvita kind,
när munnen myser eller ögat strålar,
när håret fladdrar fritt för vestavind?

Hvem är du lik, när dina armar
du kärligt lindar om din älsklings hals
och om hans små bekymmer dig förbarmar?
Ack du är ingen lik, nej ingen alls!

Du är dig sjelf, en mö som ingen,
en kvinna ståtlig, smärt och skär.

Bland kvinnors tal på hela jorderingen
ej någon finnes, som jag håller mera kär!

Jag sökt din bild på berget och i dalen,
bland blommors tal, som kransa källans kant,
i samspråk och med vännen vid pokalen
din bild jag sökt att måla fram så sant.

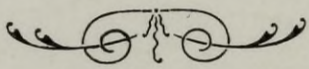
Jag älskar rosen, som åt dig har gifvit
den skära rodnaden — ett täckt behag.
Konvaljen har ju dubbelt kär mig blifvit,
ty hennes oskuld finns i dina drag.

Ack finner jag i skogen liten källa,
violbekransad, frisk och spegelklar,
så drifves jag hvar dag att kosan ställa
till henne för att timalt dröja kvar.

Då ser jag ned i källans vatten klara,
och säll jag drömmer, att jag speglar mig
i tvenne ögon mörka, underbara,
som — ljufva flicka! — egas utaf dig.

Då står för mig din bild så trogen,
när jag får drömma i naturens famn.
Och vindens sus och foglens sång i skogen
mig tyckas hviska blott ditt ljufva namn.

Din väna bild jag troget i mitt hjerta
bevara skall som kostelig klenod,
ty den förjagar städse hvarje smärta
och gifver mig båd' lefnadsmål och mod.

3 Maj 1889.

Jag minns ett land.

(Astras sång ur "Ljusalfven").

Jag minns ett land,

ett härligt land

med fält och lundar gröna,

med skogar, stora, sköna.

Jag mins en sjö,

en härlig sjö

med lummiga och ljufva stränder,

der jag fick bada mina händer.

Om detta landet drömmer jag,

och denna sjön ej glömmer jag.

Jag mins en borg,

en härlig borg

med torn och spiror höga,

som fröjdade mitt öga.

Jag mins en park,

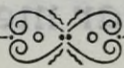
en härlig park,

der växte blommor många, många,

der band jag kransar dagen långa.

Om denna borgen drömmer jag,

ej denna parken glömmer jag.

4 Sept. 1889.

Violer.

Äck det var sommar med ljumma vindar,
och blommor fanns det i hvarje dal,
inunder slottsparkens gamla lindar
violer växte i tusental.

Dit smyger varsamt en fattig flicka
i trasig kjortel, så skygg och rädd.
Violer små uppå henne blicka,
de märka ej, huru hon är klädd.

De hälsa vänligt. På hvarje tufva
de älskligt nicka med blåa bräm,
Daggperlor blixtra i kalkar ljufva.
De äro blommornas diadem.

På knäna faller den flickan lilla
och plockar ifrigt violer små.

Daggdropparne utur blomstren trilla,
förintas genast bland blad och strå.

När så hon hunnit sitt hela sköte
med blommor fylla och ämnar gå,
slottsfogden kommer, ett farligt möte
för blomstertjuften med blommor små.

"Ha ha, der är du, din fula trana,
som stjäler grefvens violer blå,
men jag skall lära dig annan vana,
så du till parken ej mer skall gå."

Slottsfogden armodets bleka tärna
om armen griper så grymt och hårdt.
Den stackars flickan ses våldsamt spjerna,
och under käppslag hon släpas bort.

Vid gallergrinden han nyper henne
och stöter henne på vägen ut.
Ej någon mildhet det finns hos denne
så hårde fogde hos grefve Knut.

Hon gråter, flickan, ty smärtan viker
ej genast bort ifrån slagen rygg,
och hatet högt uti bröstet skriker
på nådig grefven, som är så stygg.

Han säkert skickat den fogden fule
att jaga fattiga flickan ut.

Ack, om nå'n gång hon små blommor stule!

Hvad gjorde det väl rik' grefve Knut?

Hon kastar sig i det gröna gräset

och gråter tårar så bitterlig

och märker icke att bort från näset

red grefven fram uppå skogens stig.

Hon suckar, snyftar. De bittra tårar
så strida falla ur ögon blå;
och hvarje tår hennes kinder fårar.—
Ej rena just voro kinder små.

Den unge grefven, hvars panna fårats
af bittra sorger, som hjertat gaf,
nu plötsligt finner ett bröst, som sårats.—
Det än ej kärlekens qual vet af.

Araben sakta han stannar; sedan
han stiger af och till flickan går.
Men hennes tårar ha' vikit redan.
En blick af hat nådig grefven får.

"Säg flicka, hvarför du bittert gråter,
kan jag din smärta förskingra, säg?" —
"Ers nåd, min sorg sig ej skingra låter,"
och dermed ville hon gå sin väg.

Men grefven tog henne fast i armen.

Då färga harmens små rosor fort
de bleka kinder; den magra barmen
nu skalf af hat både djupt och stort.

"Ers nåd der borta i mörka skogen,
der bor min fader soldaten Post.
Han mera orkar ej föra plogen.
Rätt nu han saknar sin magra kost."

Sjelf har jag skyndat till parken ofta
och plockat edra violer blå.

Jag gömt dem här i min blåa kofsta
och gått till sta'n att dem sälja få.

Jag visste ej, det var stöld att taga
Guds egna härliga blomster små.
Er fogde slog mig. Jag skall ej klaga:
ers nåds befallning väl lydde så!"

Blek grefven står vid de käckä orden,
och stolt han ser på den magra mö,
som sakta sänker sin blick mot jorden
och darrar; kinden blir hvit som snö.

"Gud skapat blommorna små på marken.
Du är ej tjuf, om du tager dem.
Och blå violer, som stå i parken,
dem alla eger du föra hem".

På eldig springar' sig grefven svingar.

Araben far som en vestanvind,

han ilar bort, som han hade vingar,

och hoppar snabbt öfver slottets grind.

Soldatens dotter stod länge tyst

och såg mot slottet, dit grefven drog.

Hon kände sig i sitt hjerta dyster,

då hem hon gick genom mörkan skog.

När in hon trädde med sorg i hjerta,
ty hon ej lyckats att skaffa bröd,
så såg hon glädje, ej någon smärta
i hem, der endast hon skådat nöd.

Oid bordet satt hennes far soldaten
och vägde sakta i skrumpen hand
en silkesbörs. — "Ah, den här krabatan",
han sade, "hjelper oss nog ett grand !

Ja, du må veta, gref' Knut har varit
uti din faders så låga hus.

Han gaf mig denna. Just nu han farit.

Fort nu att köpa oss bröd och ljus."

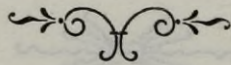
Den stackars flickan föll sakta neder
på knä och sträckte upp händer små,
och tårar falla, när flickan beder,
att Herren grefven bevara må.

14 Januari 1890

Om!

Om du den strålande solen vore
och jag det mörka, mörka molnet,
jag skulle dig dölja för världens blickar
och ensam njuta din sköna värme.

Febr. 1890.

Då tänker jag på dig.

(Visa).

När solen skiner så guldfin och grann
och blå äro himlen och hafsens vann,
då tänker jag på dig,
och alla små foglar sjunga med mig.

När isen täcker båd' haf och sjö
och blommorna sofva under hvitan snö,
då tänker jag på dig,
och alla små foglar sjunga med mig.

När lärkan åter sjunger i sky
och träden knoppas i stad och by,
då tänker jag på dig,
och alla små foglar sjunga med mig.

Och är du fjerran från mig eller när,
så håller jag dig alltid likaväl kär.

Min tanke är hos dig,

och alla små foglar sjunga med mig.

Mars 1892.

Hän.

Hör mot rutan

smattrar regnet.

I sin kammar'

är han ensam.

Nattligt arbet'

tröttar honom,
och hans kinder
bleka äro.

Lampan kastar
ned sitt sken på
diga luntor,
som nervöst han
läser bläddrar
i..... och läser.—

Klockan visar
midnatts timme.—

Plötsligt darrar

han.....Han fryser.

Demodsfullt han

blickar bort till

jernkaminen,

gnuggar sina

händer, lutar

sig i stolen.

Sorgsna tankar

fara hastigt

genom själen.

Fattigdomen,

tung att bära,

trycker sinnet.....

Och hans framtid?...

Mörk den synes.—

Blicken dunkel,

pannan rynkad,

suckar tränga

fram ur bröstet.

Döden synes

honom bättre

ega än det

tunga armod.

.. Plötsligt lifvas

—mannens ögon,

pannan jemnas,

bröstat häfves,

munnen ler och

kinden färgas.

Hoppet synes

komma åter.

Är han ensam?

Nej, ej ensam,

ty på bordet

står porträttet

af den sköna,

hulda kvinna,

som hans hjerta

evigt eger.

Sakta tar han

enkla ramen.

Under glaset

ler den kära,

kära bilden.

"Dö? Nej icke

dö," han hviskar,

"o, nej lefva,

kämpa, segra,

älska, älskas!"—

Trycker så en

kys med varma

läppar mot det

kalla glaset.

Unge mannen

ser sig mera

rik än någon.

Rummet kännes

varmt och vänligt.

Regnet upphört.

Himlen klarnat.

Ut han blickar

genom fönstret,

och på himlen

ser han tvenne

hulda stjernor

vänligt lysa.

Ack han kände

dem. De båda

voro hennes,

hennes stjernor,

som hon ofta

visat honom,

när de kärligt

gått tillsammans

i de ljusa

sommarqvällar.

Ljusva minnen,

täcka taflor,

solbelysta,

månbelysta,

rinna fram i

hågen. Lycklig

drömfull ler han.—

Sakta sluta

ögonlocken

sig tillhopa.

Snart han somnar

med porträttet

i sin hand och

drömmer om den

skatt, han eger

När som i sin ljufva,

trogna lärna.

26 April 1890.

Da gör min fagra rosa i blom.

När vårdinlättat lekannim gar

och blommarne spiraropps på ne

och höjorna åter smekannim gar

sin stråckningstigtupps på ill

daggarmin fagra rosa i blom.

Min rosa, vår kärlek.

Sång.

När vårvindar åter leka
och blommorna spira opp
och böljorna åter smeka
sin strand uti lustigt lopp,
då går min fagra rosa i knopp.

När sommaren sedan prålar
med blommor i tusental
och solen så härligt strålar
från himmelens blåa sal,
då går min fagra rosa i blom.

Jag minnes så visst det ännu,
en vår stod min ros i knopp;
Jag minnes så visst det ännu,
till dig stod min längtans hopp;
då var vår blyga kärlek i knopp.

När sommaren kom, jag sände
min rosa i blom till dig;
du tydde dess språk och sände
ett löftesrikt bud till mig;
då gick vår blyga kärlek i blom.

Men rosorna vissna årligt
och fälla de gröna blad
och knoppas se'n åter vårligt
och blomma i solens bad. —
Sann kärlek vissnar aldrig! O nej!

20 December 1896.

Guldhjertat.

Saga.

(Ur sagospelet "Drottningens page.")

Trenne prinsessor sjöngo en dag,

som vinden sjunger,

och solen lyste i mildt behag,

men solen lyser för alla.

Den första var både elak och grann,
som vinden sjunger,
och hette fager Perla för sann,
men solen lyser för alla.

Den andra var både elak och grann,
som vinden sjunger,
och hette fagra Gullet för sann,
men solen lyser för alla.

Den tredje var både fager och god,

som vinden sjunger,

blef födder, sedan kungen han dog,

men solen lyser för alla.

Men systrarne sa', hon var listig och ful,

som vinden sjunger,

och skälde henne maskrosa gul,

men solen lyser för alla.

Och örnmamma hade på tornet sitt bo,
som vinden sjunger,
och lefde i sol och lycka och ro,
men solen lyser för alla.

Hon hade en son, som var dagarne tre,
som vinden sjunger,
och den hade Perla och Gullet fått se,
men solen lyser för alla.

Med kött de locka honom till sig i lön,
som vinden sjunger,
och örnungen var både stolta och sköna,
men solen lyser för alla.

De svulto honom se'n i dagarna tre,
som vinden sjunger,
och örnungen ropade ack och ve,
men solen lyser för alla.

Men Maskrosa gul stod ej ut med att se,
som vinden sjunger,
att örnungen svältes i dagarne tre,
men solen lyser för alla.

Om natten hon mättar det svultna djur,
som vinden sjunger,
och släpper det ut i Guds fria natur,
men solen lyser för alla.

Och systrarne slogo henne blå som ett bär,
som vinden sjunger,
men örnungen höll henne mycket kär,
men solen lyser för alla.

En natt han knackade med sitt näbb,
som vinden sjunger,
och Maskrosa öppnade fönstret i vägg,
men solen lyser för alla.

Då höll han ett hjerta af guld i sin mund,
som vinden sjunger,
och sa', att hon skulle ta det på stund,
men solen lyser för alla.

"Tre gånger du kysse det röda guld,
som vinden sjunger,
då kommer din fästeman så trogen och huld,
men solen lyser för alla."

Och årena gingo, der gingo de tre,
som vinden sjunger,
då Maskrosa ville sin fästeman se,
men solen lyser för alla.

Hon kysste tre gånger hjertat i lön,
som vinden sjunger,
från himmelen hörde hon trefaldig dön,
men solen lyser för alla.

Och örnen i skyn sänkte vingarnes par,
som vinden sjunger,
och uppå hans rygg satt den vackraste karl,
men solen lyser för alla.

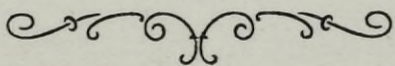
Och ungamön han slöt till sin trogna famn,
som vinden sjunger,
och Rosahuld nu blef ungamöns namn,
men solen lyser för alla.

Men systrarne grämde sig genast i hjäl,
som vinden sjunger,

och Rosahuld blef lycklig, se'n hon sluppit

dem väl,

men solen lyser för alla.

Februari 1889.

En dag var ny.

En dag var ny. —

I högan sky

sig göt ett sällsamt sken.

Emellan blad och gren

sig solens strålar silade,

och morgonvinden ilade.

Tyst bort i skog

en vaktel slog

en drill, som sakta dog.

Och morgonstund

med guld i mund

vardt helsad tusenfaldt

med lif och lust af allt.

Och bäcken stilla porlade,
och bergaforsen sorlade.
Aurora log
ej utan fog
i äng och lund och skog.

Men tiden skred
sin jemna ked.
Med himmel hög och blå
stod dagen full, och då

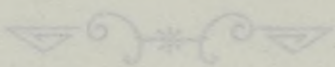
sig upp mot himlens höga loft
steg ymnigt ljuflig blomsterdoft
från ängars sal,
från berg och dal,
från blommor utan tal.

För solen tog
en sky och drog
sin slöja i en hast,
dock, innan skyen brast,

en engel vid min enkla härd
invid min huldas hufvudgärd
välkomnad var,
och mor med far
sin tack till Herran bar.

Och tiden skred
sin jemna ked,
försvunnit hade skyn,
men bort vid vesterns bryn.

sig sänkte dagens bälde drott,
göt skimmer öfver gård och slott,
försvann så smått,
till sist i grått
en strimma syntes blott.

Den dag var all.
I högan tall
had' trasten tystnat re'n,
men månen stilla sken

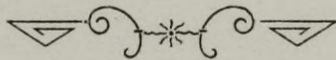
från himmelen så hög och blå.

Nattskärran hördes då och då.

Tyst!..... Bort i skog

en vaktel slog

en sista drill, som dog.

21 Augusti 1895.

I sommarqvällen.

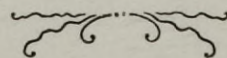
Sång.

(Efter Reinhold Fuchs.)

I skogen månen gjuter
sitt fagra silfversken,
och aftonvinden susar
emellan blad och gren.

Och stjernorna de tindra
från himlafästet blå
och tyckas liksom fråga:
Hvem tänker du väl på?

O klara stjernor alla!
I sommarqvällen mild
jag tänker på den stjernan,
som bär min huldans bild.

3 Augusti 1895.

Informator Ek.

I parken informatorn

gick långsamt af och an.

Han mörk i hågen syntes.

Hvad dystert tänkte han?

Han egde stolt ett hjerta—
af guld det var helt visst.

Hvad batar det, när börsern
på pengar lider brist!

Dock nöden icke plågar
den unge, stolte man. —
Grefvinnan Dohns befallning,
på denna tänkte han.

Hon sagt: "Herr Ek, i morgon
Ni reser från vår gård;
ej mer jag vågar lemna
min son i eder vård."

Han ömsom rodnat, bleknat
vid oldgrefvinnans tal,
men harmen fick han svälja,
det fanns ej bättre val.

Men hvarför sad' hon orden?

Så innerligen väl

han visste det, och detta

förmörkade hans själ.

Den kärlek, som han närde

till oldgrefvinnans hopp,

till fröken Claire, var grunden

till härja ordens lopp. —

Han uti parken vankar. —

Det är nu sista gång

han blickar bort mot slottet

vid näktergalens sång.

Hur ofta har han icke

vid blomrabatten stått

och sett ett ljus, som lyste

från detta gamla slott.

Så stod han och i afton
och längade att se
ett ljus, som tändes sakta
och plötsligt slocknade.

Men qvällen gick, och ännu
ej tändes något ljus,
och mörkt och kallt, men ståtligt
der stod det gamla hus.

En suck sig våldsamt pressar
ur mannens qualda bröst.
Han faller ned på bänken.
Hvar skall han finna tröst?

"Är jag väl öfvergifven?" —
En tår, blott en det föll,
och hjertat ville brista,
men gyllet hjerta höll.

En drill, det var den sista
skön näktergalen slog;
dess eko ljöd som silfver
i skogen, der den dog.

På bänken informatorn
i sorgen slumrat in. —
Ack, sömn är bästa tröstarn
åt sorgset ungdomssinn.

Han sof, han log, han drömde
hur sköna fröken Claire
sig sakta närmar bänken,
så blyg, så skygg hon är.

Han ser, hur klara ögon
i ljus augustinatt
som tvänne hulda stjernor
på himlen lysa glädt;

hur fagra gyllne håret
i rikligt vågsvall föll,
hur lilla handen darrar,
som yppig rosa höll.

Han ser, att ros hon fäster
uppå den rock, han bär,
och hviskar ljust och sakta:
"Ack, dig jag håller kär!"

Han spritter till, han vaknar.

Det var ej blott en dröm,

ty i hans armar föll ju

en ros, så ljuf och öm.

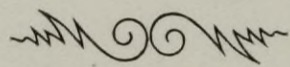
Och upp på rocken satt och

en ros, så skön, så röd.

Ack, båda två han kysste,

ty hjertat brann som glöd.

I fönstret, när han bortfor,
stod fröken Claire så blek
att ge en blick, en sista,
till informator Ek.

25 December 1889.

Välkommen, o vår!

Sång.

När våren sig åter kläder ny
och lärkan slår i sky,
och sipporna kransa tufvans bädd
och ödlan springer, så rädd,

då jublar mitt sinne,
 då klingar min sång,
 då är jag så lycklig och nöjd,
 ty härligt är inne

från vinter så lång

en tid utaf skönhet och fröjd.

Ack härliga vår, ack härliga vår,

välkommen i björk och i al!

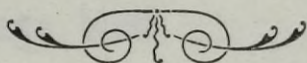
Välkommen, o vår,

i buskar och snår,

välkommen i skog och i dal!

Head skall jag sjunga

Äck, lifvet är en

Hulla nekros

Januari 1896.

Gill henne

Jag mins ett land

Violer

Om

Då tänker jag på

Var

Min rosa, vår ljåst

Guldbrida

i brukar och andra, som varit på

välkommen i skog och i dalar

och i skog och i dalar

och härligt är inne

från vinter så lång

en tid utaf skönhet och fröjd.

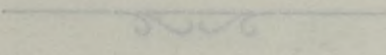
Gode härliga vår, och härliga vår.

välkommen i skog och i dalar

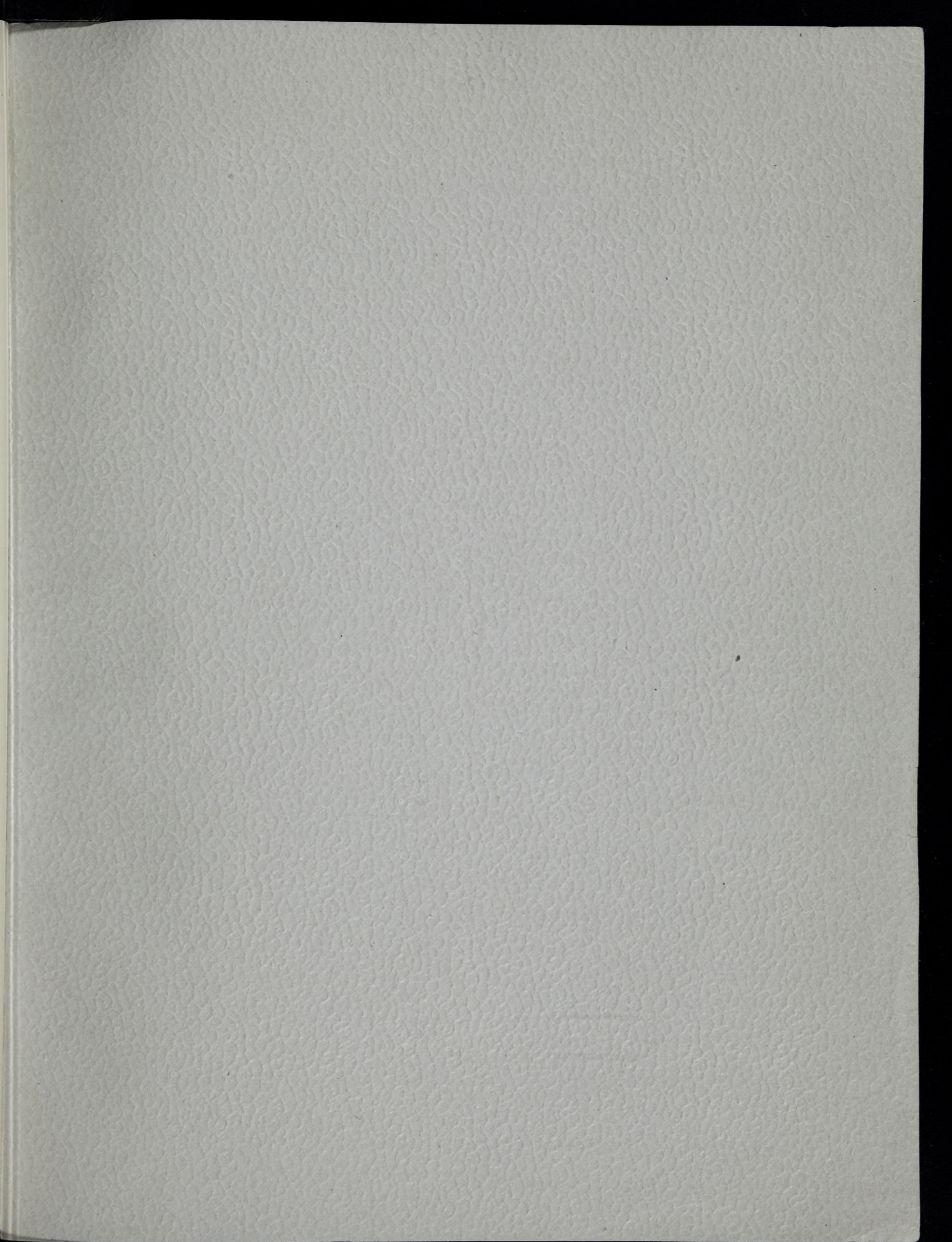
välkommen i skog och i dalar

Innehåll.

Hvad skall jag gifva	sid. 5.
Äck, lifvet är en saga blott	„ 8.
Hvita neckros	„ 9.
Till henne	„ 13.
Jag mins ett land	„ 19.
Violer	„ 22.
Om	„ 36.
Då tänker jag på dig	„ 37.
Han	„ 40.
Min rosa, vår kärlek	„ 52.
Guldhjertat	„ 55.

En dag var ny.....	„	66.
I sommarquällen	„	73.
Informator Ek	„	75.
		
Välkommen, o vår	„	87.

8	„	8
8	„	8
9	„	9
18	„	18
19	„	19
22	„	22
36	„	36
37	„	37
40	„	40
52	„	52
55	„	55

TRYCKT I 30 EXEMPLAR.

